

a csendbomba kartácsa ráfröccsenti élete cafatait a falra, s ha oly szerencsés, hogy akad összekanalazója, a csendkút visszhangtalanságán már nem ő – csak hasadásos tudati énje potyog alá: ami eddig oly meghitt-vigasztalan volt, már a kongó közhely sem kong

kifogó vedrében hahogy még bágyadoz, az elevenholtat nyakon hugyozza a csend transzcendenciája, míg immanenciája oly perforáló, mint vérhassal fertőzött belének kilenc méter hascsikarása. Felüvölt a kifele – a visszafele kívánczástól:

ye-ye-ye!

a csendártalom áldozata

már oly menthetetlen csupa lárma ő, hogy nem bírja; testestül-lelkestül KARKASSZ-martalék

a palotaporoszlók a helyszínre ügetnek, nyakánál elkampózott dögével végignyargalnak az üritőfolyosókon, ahol a csendártalom menthetetlenjeit az ürülék lármazsilipein át üriteni szokták; és eltávolítják, vele üritve a belépti díjat

az öblítés után amíg a szelep nyitva, a vastag csőtömlőkön betüremlik a KARKASSZ lármavilága, és míg csak az öblítőhuzat be nem rántja, a Csend Palotája pincecsendjén berobban, végiggurul, és inge mocskát duhajul nyakig húzva, megmutatja pocsékságait a KARKASSZ kitakart lármavilága:

ye-ye-ye!

*

ahogyan a pocsolyák „medveállatocskái” az esőben: hússzorosára dagadnak, és életre horgadnak, úgy ezek is, akár a tardigrádák, a lármavilág paideumájának felhőszakadásán a KARKASSZBAN:

gurgulázó üvöltéssel ululázva elnyúlnak és újjáélednek: magukhoz térnek a csendártalom áldozatai. És megesik, hogy olyik megél

de világeletére megbélyegzett marad, és a csendre vágyakozók céduláinak fark-szégegyenét vonszolja maga után – így kéri, elébük hullakodva, megpökdösését az elhaladóktól a KARKASSZBAN

Utassy József

LENG AZ ÉG, RENG A FÖLD

Segíts, Uramisten,
könyörülj meg rajtam,
leng az ég fölöttem,
reng a föld alattam.

Uramisten, segíts,
magamra maradtam,
itt állok egyedül,
kötél a nyakamban.

Nagy piros szivednek
ágához kötöttem:
töröld el bűneim,
bűneim töröld el!

Reng a föld alattam,
leng az ég fölöttem.

AKIT LILÁRA VERT ÁTKOM

Áttűnődni
Isten rosszindulatát jóvá,
és nem félni a nagy találkozástól.

Remegni
öntudatlanul, mimóza módra, fájón,
de nem félni a nagy találkozástól.

Erdők alján,
hol a töprengés ágya bársony,
ott sem félni a nagy találkozástól.

Vonulni
álomban átal a félvilágon,
ám nem félni a nagy találkozástól.

Harang ha bong,
mélyül a gödrök öble, tátong:
nem félni, nem, a nagy találkozástól.

Mert bűnös Ő,
ezerszer az! Lilára verte átkom.
Félsz, ugye félsz, Isten, a nagy találkozástól?!